

Posudek bakalářské práce Michaely Karlovcové *Aspekt postav v povídkovém díle Čapka Choda*

Autorka se ve své práci – jak napovídá již titul – zabývá problematikou postavy v díle Karla Matěje Čapka Choda. Volbu tématu jsem uvítal, neboť autorské osobnosti Čapka Choda nevěnovala literární historie poslední doby výraznější pozornost. Dalším pozitivním východiskem práce je volba konkrétního teoretického modelu, který autorce umožňuje hlubší vhled do zkoumaného díla, konkrétně teorie fikcionalita konkretizovaná na roli postavy v kontextu uměleckého díla. Třetím bonusem zadání práce je zvolení zúženého tematického rámce (raná povídková tvorba Čapka Choda), což předpokládá možnost hlubší koncentrace a intenzivnějšího srovnání.

Bakalářskou práci autorka strukturovala přehledně. Nejprve se pozastavila u problému fikce a teorie postavy, kterou odvíjí zejména (ale nejenom) od domácích teoretických textů, jež nabízejí ucelený vhled do této problematiky (Hodrová, Bílek, Hrabal, Kubíček, Fořt, Rimmon-Kenanová ad.). Po krátkém shrnutí metodologických a „nástrojových“ předpokladů a východisek se autorka soustředí na charakteristiky konkrétních využití těchto postupů v rané povídkové tvorbě Čapka Choda. Zabývá se především tím, jak jsou u Čapka Choda charakterizovány postavy prostřednictvím jejich promluv, zachycení způsobů jednání, jejich vzhladu, jmen, prostředí, v němž se pohybují či z něhož pochází, nebo vztahy, které mezi sebou rozpřádají.

Záměr bakalářské práce, založené v tomto případě na využití zvoleného metodického rámce a jeho analytické aplikace, tedy byl v jádru naplněn. Cesty, kterými by se podobně založený průzkum mohl ubírat dál (a které bohužel nejsou v práci příliš naznačeny), jsou založeny na hlubším rozvinutí vztahu text – kontext. Jednak jde – v perspektivě možností stávající práce – o hlubší charakteristiku zjištěných výsledků textového průzkumu. Autorka

v průběhu práce zachycuje – spíše formou glos – jednotlivé dílčí výsledky svých analýz, schází tu ale souvislejší porovnání/shrnutí těchto výsledků v jejich vzájemné interakci, tedy aktivita, která by ve výsledku vyústila do souvislejší a detailnější charakteristiky rané povídkové tvorby Čapka Choda.

Další potenciální krok, kterým by se mohla práce na tématu rozvíjet, lze vidět v zohlednění širšího historického kontextu Čapkovy tvorby. Zvolené výchozí metodologické schéma – tedy nástroj a jeho aplikace – často přivádí i zkušenější badatele k historicky dekontextualizovanému způsobu čtení. Jinými slovy, nabízí se tu větší využití porovnání s jinými dobově publikovanými povídkami, tedy hledá se odpověď na otázku, to jaké míry byl Čapek Chod v jistých ohledech jedinečný, nebo do jaké míry naopak jen rozvíjel dobové konvence v zobrazování a v práci s postavou. Reagovala nějak na tento jeho postup dobová kritika? Existuje v Čapkově pozůstalosti třeba nějaký dokument, který by referoval o autorských úvahách nad tímto problémem? Toto jsou samozřejmě perspektivy, které stojí nad tematizovaným horizontem záměru této práce a naznačují spíše možný směr jejího dalšího rozvíjení. Tak jak tak je ale dobré o nich vědět již nyní.

Práci doporučuji k obhajobě a navrhuji klasifikaci „velmi dobře“.

Praha 20. ledna 2017

doc. PhDr. Jan Wiendl, Ph.D.